

leidma. Eessimel korda párrast haigust seisis temma núud wašt seál jálle pústi üllerwel. Kui liggimale sain, játsid minno õmmad mind terretamatta se rómo párrast, et lehm wöttis nende kådest peo táis rohto ja leiba rasokest wasio. Lehmi isse, kui mind nággi, ammutas nago mind tånnades selle hea arsti rohho eest, mis õhto enne temma jomaaiga vllin seaganend. Otse fui olleks eessimel korda núud wašt meile sanud, nenda olli keikidel rööbm tedda waatmas ja katsdes, armatsemas ja sillitamas. Párrast kui rööbm olli waiksemaks sanud, siis wašt kõrjasid ennast minno úmber ja terretasid mind sel öppind lahkel visil. Läksime tuppa tagasi, tånnasime Jummalat süddameslikult se ue armo kinki eest, mis olli meile saatnud, ja tånnades istusime laua jures mahha, kus naene olli meile head pakso tango leent walmistanud, mis siis jubba meile maggus olli, olgo ful et pima ei olnud veel mitte hulgas,

mis agga lootsime peagi jálle maitsta sa da. — Ja nenda sai núud se mitmesuguse hea párrast, mis ollime núud hiljaste käite sanud, minno usk ja lotus selle Issanda peále ueste kinnitud, kes lindudele taewa al nende toito murretseb, ja lillikesi wálja peál ehhitab, ja kes siis mindgi ei lähhá tõeste mitte unnustama, waidurja páروا járrele jálle head páwa lasseb tulla." — Ja kas siino kindel lotus ei olle sind mitte wahhel petnud? küssis moisa wannem. „Ei aus herra; kui ka aioti nattuke kaueminne Jummala abbi peále piddin ootma, ifka sain tagga járrele tunda, et Jummal ei játta mitte mahha neid, kes vitki silmi tedda ootwad, ja kes truiszte árraterwad, mis nende sohhus ja Jummala kutsminne on." — Nende sannade jures õhkas se rikkas herra sügaawast ja raskest süddamesest, ja kui Tomas olli lahke melega temmale head ööd sowind, tousis selle rikka mehhe hinge seest se iggat-